

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/105/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204741
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5817204741.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcov: 1/ Mgr. S. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom ul. M. Z. XXXX/XX, P. S., 2/ X. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. X, K., 3/ Ing. U. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, K., 4/ Ing. U. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XX, K., 5/ Ing. Z. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XXXX, XXX XX V., Česká republika, 6/ MUDr. X. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XX, XXX XX V. 2, Česká republika, 7/ MVDr. G. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XXXX/X, O., 8/ Ing. S. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXXX/XX, I., všetci zastúpení Advokátska kancelária, JUDr. Ondrej Polák, s.r.o., so sídlom Železničná 90/12, Považská Bystrica, IČO: 47 248 432, proti žalovaným: 1/ O. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXX, I. - Q., 2/ R. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XXX/XX, I. (tiež ako právna nástupkyňa po pôvodne žalovanom 2/ Q. F., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom W. XXX/XX, I., zomr. XX. XX. XXXX), zastúpení JUDr. Petrom Machajom, advokátom so sídlom Y. XX, P. S., o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcov a žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 11C/51/2017-493 zo dňa 10. 05. 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiadnemu z účastníkov súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo rozhodol, že do dedičstva po MUDr. U. I., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, ktoré bolo prejednané Okresným súdom Žilina pod sp. zn. D 2112/99 a do dedičstva po Z. (A.) I., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, ktoré bolo prejednané Okresným súdom Žilina v konaní sp. zn. 15D/65/2013, obom v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, patria nehnuteľnosti vytvorené podľa geometrického plánu č. 30216621-168/2017 zo dňa 17. 10. 2017 vyhotoveného H. H. B. GEODET, so sídlom Dolný Kubín, IČO: 30 216 621, úradne overeného Okresným úradom Tvrdošín, katastrálnym odborom dňa 23. 10. 2017 pod č. 318/17, zobrazené v geometrickom pláne ako pozemok CKN parcela č. 12169/56, TTP o výmere 100 m², pozemok CKN parc. č. 12169/57, TTP o výmere 1245 m², pozemok CKN parc. č. 12169/58, TTP o výmere 131 m² a pozemok CKN parc. č. 12169/59, TTP o výmere 5 m², všetky v kat. úz. R.. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcom 1/, 2/, 3/ a 4/ spoločne a nerozdielne uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %, žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 5/, 6/, 7/ a 8/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 86 %. Žalobcom 1/, 2/, 3/ a 4/ spoločne a nerozdielne uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 50 %. Žalobcom 5/, 6/, 7/ a 8/ spoločne a nerozdielne uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 3,5 %. Žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 46,5 %. Svoje rozhodnutie súd zdôvodnil s poukazom na ust. § 137 písm. c/ CSP, keď skúmal naliehavý právny záujem na určení, resp. na ust. § 46, § 134, § 141 Občianskeho

zákonníka, ako aj príslušných ustanovení zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP vzhľadom na úspech jednotlivých účastníkov v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom zástupcov podali odvolanie žalobcovia a taktiež aj žalovaní. V konaní pôvodne vystupoval ako žalovaný 2/ Q. F., ktorý však dňa XX. XX. XXXX zomrel a jeho právnym nástupcom sa stala žalovaná 3/ R. E.. Súd prvej inštancie v záhlaví označil žalovaných ako 1/ O. X. a 3/ R. E.. V odvolacom konaní súd konal so žalovaným 1/ a žalovanou 2/ (pôvodne označená ako žalovaná 3/).

Žalobcovia 1/ až 4/ v odvolaní napadli výroky rozsudku súdu prvej inštancie označené pod II., III. a V. a žalobcovia 5/ - 8/ napadli výroky pod IV., VI., VII. Žalobcovia 1/ - 4/ navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil vo výroku II. a určil, že do dedičstva po PhDr. U. I. a jeho manželke A. I., rod. G. patria nimi označené novovzniknuté parcely v kat. úz. R. podľa geometrického plánu Ing. V. zo dňa 17. 10. 2017, a to KNC parcely č. 12169/60 o výmere 73 m², KNC č. 12169/61 o výmere 34 m² a KNC č. 12169/62 o výmere 1009 m², ako aj KNC č. 12169/63 o výmere 76 m². Žalobcovia 5/ až 8/ napádali výroky o trovách a žiadali, aby žalovaní 1/, 2/ im boli povinní uhradiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100 % a tiež, aby títo žalovaní boli povinní uhradiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalovaní 1/, 2/ prostredníctvom zástupcu podali odvolanie do výroku I., ktorým súd žalobe čiastočne vyhovel a do výrokov IV. až VII., ktorými rozhodol o trovách konania a trovách štátu (aj keď na konci odvolania je uvedené len meno žalovanej 2/, z textu je zrejmé, že právny zástupca podával odvolanie v mene oboch žalovaných).

Žalobcovia 1/ až 4/ uviedli, že jadrom odvolania je zamietnutá časť žaloby, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), resp. ďalšie odvolacie dôvody smerujú proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcim sa náhrady trov konania. Žalobcovia 1/ až 4/, rovnako ako žalobcovia 5/ až 8/ uviedli, že vlastnícke právo k sporným pozemkom bolo získané vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Ich právní predchodcovia U. I. a U. I. sporné pozemky zakúpili na základe ústnej kúpnej zmluvy od I. G. a Q. G.. V predloženej písomnej potvrdenke o zložení zálohy na kúpnu cenu zo dňa 26. 10. 1967 je predmet kúpy špecifikovaný ako parcely č. 12165/1 a 12165. Predávajúci predmet prevodu označili ako „našu lúku“. Podľa odvolateľov je nanajvýš logické, keď I. a Q. G. prevzali zálohu na odpredaj lúky, že došlo aj k samotnej kúpe na základe ústnej zmluvy a k odovzdaniu predmetu kúpy. Títo predávajúci vystupovali ako užívatelia a vlastníci lúky a nikto iný, teda ani právní predchodcovia žalovaných (F.) vlastníctvo G. nespochybňovali. To, že predkovia žalobcov parcely, ktoré sú predmetom sporu, kúpili, bolo všeobecne známe, nakoľko ihneď po kúpe z roku 1967 tu bola postavená chata súpisné č. XX a pozemky začali užívať a užívajú nepretržite doteraz. Dobromyseľnosť pri nadobudnutí pozemkov je doložená aj tým, že chatu súpisné č. XX rodiča postavili legálne na základe právoplatných rozhodnutí v stavebnom konaní. Tieto skutočnosti potvrdzujú, že Dr. U. I. postupoval dobromyseľne v dobrej viere, že pozemok zakúpil a že mu patrí. Po dlhých desaťročia vlastníctvo nikto nespochybňoval, hoci F. o tom, že v R. majú chatu, vedeli. Vyvinuli dokonca aktívnu súčinnosť, aby umožnili vlastníctvo aj formálne usporiadať. X. F. podpísal v roku 1996 kúpnu zmluvu, ktorou sporné pozemky „previedol“ na žalobcov 1/ až 4/ a dokonca prevzal kúpnu cenu. Iná vec je, že kataster túto zmluvu „nezavkladoval“ a návrh na vklad zamietol. Uvedené však nič nemení na dobromyseľnosti žalobcov založenej na kúpe v roku 1967 a nepretržitej držbe v dobrej viere. Nie je im zrejmé, prečo Q. F. v roku 2008 si dal vyhotoviť nový geometrický plán, svoje vlastníctvo zapísal do katastra ako parcelu KNC č. 12169/42 a túto v roku 2015 predal žalovanému Ing. O. X.. Dobre pritom vedel, že na prevádzanej parcele stojí už 50 rokov chata žalobcov. Takéto konanie Q. F., keď prevzal aj kúpnu cenu v sume 25 000,- eur, má nepochybne znaky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Súdu prvej inštancie odvolatelia vytýkali, že sa týmito okolnosťami prípadu nezaoberal, nevzal ich do úvahy a neuviedol, ako sa s tvrdeniami v rozsudku vysporiadal. Súd prvej inštancie nesprávne tvrdí, že ich predkovia nadobúdali sporné pozemky od nevlastníkov. Je potrebné rozlišovať pojmy skutočný reálny vlastník a vlastník „papierový“ zapísaný v pozemkovej knihe alebo v inej evidencii pozemkov. Súd nesprávne poukázal na skutočnosť, že U. I. a U. I. boli vysokoškolsky vzdelaní ľudia, čo nebola v šesťdesiatych rokoch minulého storočia bežná vec a aj preto mali postupovať s primeranou dávkou opatrnosti. Odvolatelia tvrdili, že ich právny predchodca U. I. bol vedec, historik a archeológ a praktickým veciam a právu nerozumel, avšak miloval Oravu a R. a veľmi túžil si tam postaviť chatu, preto zakúpil pozemok a chatu postavil. Konal v dobrej viere a poctivo. Súd nebral do úvahy ani nález Ústavného súdu SR II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. 11. 2018, ktorý v prípade aplikácie na tento spor mal byť pre súd vodítkom. Súd však tento nález ignoroval. Opakovane poukázali na ust. § 130 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého je ustanovená vyvrátiteľná právna domnienka, že v pochybnostiach sa predpokladá, že držba

je oprávnená. Žalobcovia svoj nárok považujú za doložený, preukázaný s poukazom, že ich otec so zreteľom na všetky okolnosti bol pri nadobúdaní sporných nehnuteľností dobromyseľný.

Čo sa týka odvolateľov žalobcov 5/ až 8/, žiadali, aby im súd priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %.

3. Žalovaní 1/, 2/ namietali správnosť rozhodnutia vo výroku, ktorým súd žalobe čiastočne vyhovel a určil, že do dedičstva po PhDr. U. I. a A. I. patria ním označené novovzniknuté nehnuteľnosti. Súd svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na kúpnu zmluvu, o vklade ktorej bolo rozhodnuté pod V134/97, pričom tvrdil, že tvorí akceptovateľný domnelý nadobúdaci titul, na základe ktorého v spojení s uplynutím desaťročnej lehoty dobromyseľnej držby bolo vlastníctvo nadobudnuté. Tiež namietali nesprávnosť výrokov, ktorými súd rozhodol o trovách konania účastníkov a trovách štátu. Odvolanie zdôvodnili tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP). Z obsahu odvolania žalobcov pre nich vyplynulo, že žiadajú, aby súd vyhovel žalobe aj v tej časti, kde by určil, že označené parcely patria do dedičstva po neb. MUDr. U. I. a manželke A.. Žalobcovia pritom vydržanie odôvodňovali od kúpnej zmluvy z roku 1936, ktorá bola zapísaná v pozemkovej knihe a ďalej od ústnych kúpnych zmlúv z roku 1967 a 1969 od J. a G.. Nepoukazovali pritom na kúpne zmluvy zapísané pod V134/97 a V2254/96, nakoľko tieto sú absolútne neplatné. Súd si tak sám upravil návrh, aby mohol rozhodnúť a výrokom I. žalobe vyhovieť. Zmätočné sú aj výroky o trovách konania, keď nerozhodol, aké trovy patria žalovanej 2/ (3/), keď zamietol žalobu k CKN parcele č. 12169/60, TTP o výmere 73 m². Čo sa týka tvrdení žalobcov, že držba nehnuteľností pozemkov pri chatách súpisné č. XX a XX bola dobromyseľná a nepretržitá, tak tieto tvrdenia neboli ani špecifikované a ani dokázané. Žalobcovia pritom v celom priebehu konania tvrdili, že ich predchodcovia uvedené nehnuteľnosti vydržali na základe ústnych zmlúv. Zdôrazňujú, že právni predchodcovia žalobcov nenadobúdali zmluvami sporné nehnuteľnosti, ale iné, ktoré boli odčlenené z PK parcely č. 7121, resp. 7120, ktoré si následne aj osvedčili, ale časť z nich museli vrátiť po rozhodnutí súdu vlastníkom zapísaným v pozemkovej knihe. V danom prípade ani J., ani G. neboli vlastníkami nehnuteľností zapísaných v PK zápisnici 271 parcela č. 7122, a teda nemohli ani zákonne predať a ani nepredali uvedenú nehnuteľnosť. Právni predchodcovia žalobcov ani neskúmali, kto je skutočným vlastníkom uvedených nehnuteľností, ktoré nadobúdajú. Vo vyjadrení zo dňa 27. 04. 2022 uviedli, že ich predchodcovia nadobudli sporné nehnuteľnosti od vlastníka, avšak na takéto tvrdenie sa nedá reagovať, lebo žalovaní nevedia, kedy a kto sa mal stať vlastníkom v nedávnej minulosti sporných nehnuteľností a kto ich nadobudol a v akom podiele. Ich predchodcovia nikdy uvedenú nehnuteľnosť nepredávali, ani nepredali, z čoho vyplýva, že boli predmetom dedenia a vždy sa ako celok dedili v pokrvnej rodine. Od roku 1957 uvedené nehnuteľnosti boli v užívaní PD I. (PD G.). Ak súd hovoril o vklade kúpnej zmluvy V134/97, vklad povolený 15. 10. 1997 a snaží sa ju „liečiť“, aby ju použil ako dôvod vydržania, treba uviesť, že táto zmluva je absolútne neplatná. Žalobcovia minimálne od roku 2002, keď prebiehalo konanie vo veci 6C/350/2002, v ktorom boli účastníci, mali informáciu, že oni nie sú zapísaní ako spoluvlastníci v katastri nehnuteľností a minimálne od tohto času nemohli byť dobromyseľní, lebo Q. F. sa domáhal ako vlastníak svojich práv. Podľa názoru odvolateľov súd sa dôrazne neriadil ust. § 191 CSP pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Súd pôvodne kopíruje žalobný návrh, avšak neskôr už tieto rozdeľuje, hoci to v žalobnom návrhu nenájdú. V tomto bode sa začína zmätočné rozhodnutie súdu. Čo sa týka aj samotnej výstavby chat, tieto boli povolené a neskôr usadené na iných nehnuteľnostiach, preto sa nedá zistiť, či pri osádzaní stavby išlo o svojvoľu alebo len o omyl. V žiadnom prípade však nebolo preukázané, že tieto stavby boli postavené na pozemkoch v dobrej vôli. V zásade sa jedná len o okupáciu, teda užívanie bez relevantného právneho dôvodu. Vzhľadom na tieto skutočnosti žiadali, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal im náhradu trov konania.

4. K podaným odvolaniam sa vyjadrili žalobcovia 5/ až 8/, ktorí žiadali, aby odvolací súd výroky napadnuté žalovanými potvrdil a zaviazal ich k úhrade trov odvolacieho konania. Vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie bolo žalobe vyhovené a tento výrok považujú za správny, zákonný. Súd uznal, že predmetné parcely na základe vydržania patria do dedičstva po rodičoch MUDr. U. I. a A. I., rod. W.. Z ich pohľadu nie je podstatná námietka, že súd považoval za rozhodný okamih a právny úkon dobromyseľného nadobudnutia zmluvu zo dňa 25. 11. 1996, ktorej vklad bol povolený dňa 15. 10. 1997 pod V134/97 a nie ústnu kúpnu zmluvu s predávajúcimi I. a Q. G. z roku 1967. Podľa nich bola správna aj ich pôvodná právna argumentácia, avšak rozhodnutie súdu, aj keď rozhodnutie založil

na iných argumentoch, rešpektujú. Čo sa týka tvrdenia žalovaných, že zmluva, ktorú zavkladoval správny orgán pod č. V134/97, je neplatná, nemá oporu v zákone. Zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti a bola uzavretá v písomnej forme. Katastrálny úrad návrh na vklad povolil. Týmto bol prevod ukončený a rodičia sa právom cítili vlastníkami. Nemôžu znášať zodpovednosť za to, že nedošlo k zápisu prevádzaných parciel do katastra pre údajné nedostatky technického charakteru. Čo sa týka zápisov chat, je pravda, že v katastri sú nezrovnalosti, avšak ich chaty boli a sú zapísané v katastri na liste vlastníctva, ale mylne na iných pozemkoch ako v skutočnosti fyzicky stoja. Pokiaľ ich vlastníctvo a užívanie nikto nerušil a nespochybňoval, nemali naliehavý dôvod vykonávať ďalšie zložité právne kroky, najmä keď neb. Q. F. na ich výzvy nereagoval. Zachoval sa tak, že sám sa pozemkov zbavil a noví spolunadobúdatelia ich vlastníctvo spochybnili, preto boli nútení podať žalobu. Nikdy však nestratili presvedčenie, že sporné pozemky sú ich vlastníctvom.

5. K podanému odvolaniu žalobcov sa prostredníctvom zástupcu vyjadrili žalovaní, pričom s rozhodnutím súdu, ktorým žalobu čiastočne zamietol, sa stotožňujú a rozhodnutie považujú za zákonné. V ďalšom zopakovali skutočnosť, že I. a Q. G. vystupovali ako užívatelia lúky a nie jej vlastníci. Tiež poukázali opakovane na skutočnosť, že od roku 1957 sporné nehnuteľnosti boli v užívaní PD I., resp. neskôr PD G.. Podľa ich názoru aj zmluva V134/97, ktorá bola odkladovaná katastrom nehnuteľností, je absolútne neplatná. Predmetom zmluvy sú pozemky odčlenené z PK parcely 7122 podľa geometrického plánu č. 14/96 popísané ako parcela č. 12166/6, TTP o výmere 100 m² a parcela č. 12166/5 o výmere 150 m², resp. parcela č. 12166/5 o výmere 1222 m². Podľa nich popis predmetu kúpy je zmätčný a nezapísateľný. Návrh na vklad mal správny orgán zamietnuť. Ak tak neurobil on, tieto skutočnosti mal vyhodnotiť súd. Q. F. nikdy neuznal vlastníctvo žalobcov ako sa to títo snažia prezentovať. Právni predchodcovia žalobcov nenadobudli sporné nehnuteľnosti v dobrej viere, preto nemôžu mať ani právnu ochranu, ktorej sa domáhajú. K vyjadreniu žalobcov 5/ - 8/ žalovaní uviedli, že proti jednotlivým výrokom podali odvolanie, na ktorom zotrvávajú. Poukázali tiež na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v intenciách ust. § 379 a § 381 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd vychádzal z rozsahu jednotlivých odvolaní, zo spisového materiálu, ako aj z preskúmaného rozsudku, pričom pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Je nepochybné, že predmetom konania bola žaloba o určenie, že jednotlivé označené nehnuteľnosti, ktoré tvoria pozemky pod chatami a v ich okolí súpisné č. XX a č. XX, patria do dedičstva. Dedičia po PhDr. U. I. a manželke A., rod. G. žiadali určiť, že sporné pozemky pod chatou č. XX patria do dedičstva po týchto osobách a dedičia po MUDr. U. I. a manželke A., rod. W. ako sporné pozemky pod chatou súpisné č. XX patria do dedičstva po nich. Žalobcovia predmetné nehnuteľnosti identifikovali geometrickým plánom Ing. V. zo dňa 17. 10. 2017, tvrdiac, že v minulosti tieto nehnuteľnosti ich právni predchodcovia získali kúpnyimi zmluvami, resp. následne vydržaním. Uviedli, že ich právni predchodcovia sporné pozemky pod chatou č. súpisné XX užívali od roku 1936, resp. od roku 1967 aj pod chatou súpisné č. XX, a to dobromyseľne a nepretržite. Poukázali na skutočnosť, že v katastrálnom území R., predtým B., bol pozemnoknižný a právny stav pozemkov veľmi neusporiadaný a chaotický. Pozemky sa nedali jednoznačne identifikovať a pri stotožnení dochádzalo k závažným omylom. Už v roku 1993 na notárskom úrade JUDr. Zbojom bola spísaná notárska zápisnica, ktorá osvedčovala, že U. a U. I. sú držiteľmi parciel č. 12166/2, č. 12166/1 a 12165/2, ktoré boli vytvorené geometrickým plánom č. 9200226-68. Súd prvej inštancie konštatoval, že je daný naliehavý právny záujem na určení požadovanom žalobcami. Po oboznámení sa s jednotlivými dôkazmi zistil, že žalovaný 1/ je evidovaný v katastri nehnuteľností ako výlučný vlastník pozemku CKN parcela č. 12169/42 a žalovaná 2/ (predtým 3/) ako výlučná vlastníčka pozemkov CKN parcela č. 12169/41 a 12169/39. Na základe geometrického plánu Ing. V. boli vyčlenené sporné pozemky pod chatou súpisné č. XX, ktoré boli vytvorené z časti pozemkov CKN parcela č. 12169/42 a 12169/39. Pod chatou súpisné č. XX boli vyčlenené pozemky z častí pozemku CKN parcela č. 12169/41. Rekreačná chata súpisné č. XX je postavená na parcele č. 12166/1 a chata súpisné č. XX na parcele 12169/41. Chata súpisné č. XX je v spoluvlastníctve žalobcov 1/ - 4/, chata súpisné č. XX je v spoluvlastníctve žalobcov 5/ až 8/. Pri ohliadke vykonanej na mieste samom bolo zistené, že obe rekreačné chaty zodpovedajú deklarovanému veku a ani ich čas výstavby nebol medzi stranami sporný. Zo zápisu v pozemkovej knihe vyplynulo, že S. I. a Q. I. (rodičia U. a U. I.) zakúpili kúpnu zmluvou v roku 1936 podiel vo výške 10/72-ín na PKN parcelu č. 6775 „lúka pustá R.“. Na tomto pozemku postavili chatu,

ktorú počas 2. svetovej vojny vypálili. Na ich časti je dnes postavená chata súpisné č. XX, pričom podiely na PKN parcele č. 6775 darovala v roku 1964 Q. I. svojmu synovi MUDr. U. I.. PKN parcela č. 6775 sa však nachádza na úplne inom mieste v katastrálnom území R.. V roku 1969 mali U. a U. I. prikúpiť na základe ústnej zmluvy časť lúky (parc. č. 12165/3) od predávajúcich I. J., X. J. a Q. V.. Žalobcovia k tomu predložili len potvrdenie o predbežnej ústnej dohode. Tiež v roku 1967 mali od Q. G. a I. G. z J. kúpiť lúku v R. pod parcelami č. 12165/1 a 12165. Táto zmluva mala byť uzatvorená tiež len ústne. Súd na základe týchto skutočností dospel k záveru, že vlastníctvo k sporným pozemkom nebolo formálne usporiadané, čo si aj právni predchodcovia žalobcov uvedomovali, a preto začiatkom 90-tych rokov 20. storočia mali snahu situáciu vyriešiť, a to notárskou zápisnicou o vydržaní pred notárom JUDr. Zbojom. V konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín sp. zn. 8C/753/2001 však bolo zistené, že parcela č. 12165/2 o výmere 6005 m² žalobcom, resp. ich právnym predchodcom nepatrí. Žalobcovia si osvedčovali výmeru 9222 m², avšak voči výmere nárokovanej v tomto konaní (2673 m²) ide o násobne menšiu výmeru, a preto sa súd nestotožnil s tým, že by mohlo ísť o omyl alebo zámenu, ktorá by vydržanie ospravedlňovala. Z uvedeného je zrejmé, že právni predchodcovia žalobcov nevedeli určiť hranice osvedčovaných pozemkov, resp. nekonali dobromyseľne. Súd tak konštatoval, že do úvahy vydržanie na základe uvedenej notárskej zápisnice nepripadá do úvahy, nakoľko tak boli nadobúdané susedné pozemky. Dňa 01. 08. 1996 žalobcovia 1/ až 4/ ako kupujúci a X. F. (otec pôvodne žalovaného 2/ a žalovanej 3/) mali nadobudnúť pozemky pod chatou súpisné č. XX, avšak návrh na vklad pod č. V2254/96 Okresný úrad v Tvrdošíne, katastrálny odbor zamietol. Tým, že žalobcom bolo doručené rozhodnutie o zamietnutí vkladu, nemohli ani nadobudnúť dobromyseľnosť, že sa stali vlastníkami kupovaných pozemkov. Zároveň súd poukázal na rozpor so žalobou, kde žiadali určiť, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po rodičoch, avšak kúpnu zmluvou ich priamo kupovali ako spoluvlastníci oni. Dňa 25. 11. 1996 U. I. ako kupujúci a X. F. ako právny predchodca žalovaných uzatvorili kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľností identifikovaných geometrickým plánom č. 14171724-14/96 zo dňa 08. 03. 1996, pričom vklad tejto kúpnej zmluvy bol povolený pod V134/97. Okresný úrad však následne rozhodnutie o povolení vkladu do príslušného operátu katastra nehnuteľností nezapísal. Vzhľadom na to, že zmluva bola odkladovaná, čo u kupujúceho mohlo vyvolať dojem, že prevod vlastníctva úspešne prebehol, pričom od roku 1996 do roku 2006 nebolo spochybnené, že užívanie pozemkov pod chatou súpisné č. XX nebolo dobromyseľné, súd považoval tento nadobúdaci titul v spojení s plynutím desaťročnej dobromyseľnej držby (hoc by aj konanie V134/97 nebolo vydané v súlade so zákonom), pričom s touto skutočnosťou bol uzročený aj pôvodne žalovaný 2/ ako vyplýva aj z osvedčenia o dedičstve po X. F. D 273/99, keď parcelu č. 7122 dedil po odpočítaní výmery nehnuteľností identifikovaných v kúpnej zmluve vkladovanej pod č. V134/97, resp. aj V2254/96. Pôvodne žalovaný 2/ potom ako nevlastník (hoc aj zapísaný v katastri nehnuteľností) nemohol sporné pozemky pod chatou súpisné č. XX previesť na pôvodne žalovanú 3/ (2/) svoju sestru. Takto tvrdenia žalovaných, že ich právni predchodcovia nikdy predmetné pozemky nepredávali, boli vyvrátené predloženými kúpnyimi zmluvami, rozhodnutiami o návrhoch na vklad, ako aj osvedčením o dedičstve po X. F.. Z porovnania geometrických plánov č. 14171724-14/96 a č. 30216621-168/2017 vyplýva, že vo vzťahu k sporným pozemkom pod chatou súpisné č. XX zobrazujú tú istú časť zemského povrchu. Rozdiel uvádzaný vo výmerách 4 m² je pri danej výmere akceptovateľnou odchýlkou pôvodného merania. Skutočnosť, že ide o identické zameranie, potvrdil aj Ing. V., ktorý vyhotovoval geometrický plán v roku 2017. Pokiaľ teda súd následne v rozhodnutí akoby rozdelil návrh na časť smerujúcu k získaniu pozemkov pod chatou č. súpisné XX a na časť po chatou č. súpisné XX, vydal rozsudok, ktorý nekopíruje žalobný návrh, avšak vychádzal z predmetu a účelu konania, ktorý bol súdu zrejмый. O náhrade trov konania rozhodol súd vzhľadom na úspech strán v konaní, pričom proporcionalitu úspešnosti vypočítal z výmery jednotlivých novovytvorených pozemkov, vo vzťahu ku ktorým boli strany v konaní úspešné. Obdobne súd postupoval pri rozhodovaní o trovách štátu.

8. Odvolací súd na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj závery prvoinštančného súdu dospel k tomu, že tento v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a vo veci samej dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol zistený skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočne obšírnym spôsobom v súlade s § 227 CSP zdôvodnil. Je zrejmé, že prvoinštančný súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aj otázkami nastolenými v odvolacom konaní, pričom odvolatelia primárne poukazovali na skutočnosť zo strany žalobcov 1/ - 4/,

že súd dospel k nesprávnym záverom, keď konštatoval, že ich právny predchodca, resp. ani oni sami sa nestali spoluvlastníkmi pozemkov pod chatou č. súpisné XX. Správne súd potom dospel k záveru, že skutočnosti, ktoré sa mali udiať v roku 1936, resp. 1967, 1969 a 1993 neboli spôsobilé k tomu, aby sa ich právni predchodcovia (rodičia) stali spoluvlastníkmi nimi označených nehnuteľností. Nestalo sa tak ani na základe kúpy (ústnych zmlúv), ani na základe vydržania. Naopak v prípade spoluvlastníkov - právnych predchodcov žalobcov 5/ až 8/ súd skonštatoval, že je možné prijať záver, že rodičia týchto účastníkov konania nadobudli označené nehnuteľnosti pod chatou č. súpisné XX kúpnu zmluvou v roku 1996. Uvedená zmluva bola zavkladovaná katastrom nehnuteľností, pričom správnosť tohto rozhodnutia súd v tomto konaní nie je oprávnený prejudiciálne preskúmať a pokiaľ aj následne uvedená zmluva nebola zapísaná do katastrálneho operátu, nič to nemení na tom, že od tejto doby (resp. od „vkladu“) sa mohli cítiť právni predchodcovia žalobcov 5/ až 8/ ako spoluvlastníci predmetných nehnuteľností. Pokiaľ by teda aj nebol právny titul nadobudnutia nehnuteľností perfektný, tak ako na to poukazovali žalovaní, uplynutím nerušenej držby po dobu desať rokov mohli predmetné nehnuteľnosti vydržať ako dobromyseľní. Súd prvej inštancie podrobne rozpísal dôvody, pre ktoré došlo k zamietnutiu časti žaloby, resp. pre ktoré časti žaloby vo vzťahu k žalobcom 5/ až 8/ vyhovel.

9. Nakoľko odvolatelia neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by boli podstatné pre iné možné závery, ako tie, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, resp. ktorými by sa súd prvej inštancie nezaoberal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

10. Vo vzťahu k náhrade trov konania odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP, resp. ods. 2, pričom do úvahy bral úspechy jednotlivých účastníkov v konaní. Žalobcovia 1/ až 4/ vo svojom návrhu úspešní neboli, preto ich súd zaviazal žalovanému 1/ k náhrade trov konania v celom rozsahu. Vzhľadom na úspech žalobcov 5/ až 8/ súd správne rozhodol vo vzťahu k žalovanej 2/ (pôvodne 3/) o jej povinnosti zaplatiť náhradu trov v rozsahu 86 %, pričom súd už vyššie uviedol, že v tomto prípade súd vychádzal proporcionálne z rozsahu výmer jednotlivých nehnuteľností a vo vzťahu k nim boli jednotliví účastníci konania úspešní alebo neúspešní, resp. úspešní len v nepatrnom rozsahu. Čo sa týka náhrady trov štátu, aj v tomto prípade súd prvej inštancie postupoval správne, keď i k tejto povinnosti vzhľadom na úspech účastníkov v konaní zaviazal v rozsahu 50 % žalobcov 1/ až 4/ (ich časť žaloby bola zamietnutá) a žalobcov 5/ až 8/ zaviazal k povinnosti nahradiť trovy štátu v rozsahu 3,5 %. Obdobne postupoval súd aj pri žalovanej 2/ (3/), ktorej uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov v rozsahu 46,5 %.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žiadnemu z účastníkov odvolacieho konania nárok na náhradu trov nepriznal vzhľadom k tomu, že odvolatelia, či už na strane žalobcov alebo žalovaných úspešní neboli so svojimi odvolacími návrhmi.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).